

KÜLLER VE MELEKLER

Burnuma kesif bir yanık kokusu geliyor. Yüreğimin dal ucu yanıyor sanki. Kirpiklerim yanıyor, saçlarım yanıyor, göz pınarlarım yanıyor. Yüzümden kayıp giden tebessümlerim ve hüznümün işgal ettiği gamzelerim yanıyor. Sanki kor ateşler üzerinde çıplak ayaklarımla yürüyorum. Ne yolun sonu görünüyor, ne de ayaklarımın altındaki ateş dost kimliğine bürünüyor. Nasıl bir suç işlediğimi soruyorum kendime. Kime yüzümü astım, kimin kalbini kırdım, yaratanın nazarında nasıl bir günah işledim ben de bilmiyorum. Burnuma kesif bir yanık kokusu geliyor. Üzerlerine çilek dalları kondurduğum yün çoraplarım yanıyor. Naftalin kokulu kanaviçelerim ve duvarlarımda asılı duran geyikli halılardaki ceylanlar yanıyor. O halıda geyiklerin içtiği su, kırk gözeli bir pınarın cümle gözesi yanıyor. Pencerenin pervazında peynir tenekelerine ektiğim hüsnü Yusuf çiçeklerim kül renginde artık. Mutfak balkonumun altını bekleyen sarı kedimin karın tokluğu kül renginde. Pencerenin pervazına konan sığırcık kuşlarının ve gümüş pelerinli güvercinlerin kanatları da. Ve burnuma kesif bir yanık kokusu geliyor. Çocuklarımın düşleri yanık. Kızımın bez bebeği, beyimin sekiz köşeli kasketi yanık. Hala duman tütüyor sabahlarımdan. Dudaklarımın kenarını böylesi uçuk bağlamazdı hiç. Gözlerimden yanaklarıma doğru süzülen gözyaşım is kokuyor hala.

Böyle bir minvalde başlamıştı her şey. İs kokusunda, alevlerin ortasında. Tam mutluluğu saçlarından yakaladığımız bir demde. Anadolu'nun orta yerinde, bozkırın kucağında hem de. İki gözden ibaret toprak damlı evimde bir tas çorbam kaynardı. Buğusunda mutlanırdım, aynı tasa dört çocuğumla beraber kaşık çalar, aynı ekmeği bölüşürdük. Ellerimden kına hiç eksik olmazdı. Şakaklarımdan da ter. Bahçemin ortasında Hüsnü Yusuf çiçekleri boy verirdi. Cümle kuşlar konardı su çanaklarımdan başına. Akşamım da güzeldi, ayın şavkıyla nurlanan gecelerim de. Yaz aylarında evimin sekisinde gecenin serinliğini tenimde, çocuklarımın ve hayat yoldaşımın varlığını yanımda hissetmek ne güzeldi. Uzak mahallelerden gelen köpeklerin sesine çekirgelerin sesi eşlik ederdi. Pili bir el radyosundan türküler armağan ederdik birbirimize. Sıradaki türkü kocam, ondan sonraki türkü ise büyük kızım için çalacaktı. Evimiz köyün biraz dışında kalsa da kendi kalabalığımız, kendi yürek sesimiz bize tenhada kalışımızı hissettirmiyordu. Çocuklarımın o şen kahkahaları ve cıvıltısı duyabileceğim en güzel sestiyim için. Ah bir de hayat yoldaşım rahatsız olmasaydı. Yıllardır gözüm üzerideydi onun. "Kocan neden böyle gı" diye soranlara eşim şizofren hastası demeye çoğu zaman çekinirdim. Bazen bir çocuktan daha çocuk daha uysal iken bazen deli dolu olabiliyordu. Kimi zaman yanına yaklaştırmazdı, asabiyetinden ve hiddetinden korkardık. Yine de yoldaşımı o benim, rabbimin emanetiydi. İyi günde de kötü günde de yanında olma sözü vermiştim ben ona. İlaçlarını zamanında aldığı ve iğnesini zamanında yaptırdığı sürece dünyanın en iyi ve melek soylu insanı benim eşimdi bana göre. Ben onun gözlerindeki mert bakışları sevmiştim, sahiplenmesini, değer vermesini, esmer yüzünü sevmiştim. Bakışlarında kendimi bulurdum. Onun yanında güvende

hissederdim kendimi. O yüzden başımın üzerinde tutmuştum hayat yoldaşımı ve efendimi. Ne olursa olsun bu hayat onunla yaşanacaktı. Çocuklarım onun gölgesinde büyüsün, o yeterdi bana. Bayramlarda çocuklarımın baba diyerek öpeceği bir el varsa dünyanın en mutlu kadını bendim. Ayazdan ateşten sakınırdım çocuklarımı. Onları üşüten ayaza dış biler, yüzlerini yakan güneşe gücenirdim. Ellerine diken batsa, benim yüreğim şerha şerha olurdu. Şimdi daha bir titriyordum üzerlerine. Zaten pandemi nedeniyle çocuklarımın hayatlarından çok şey çalınmıştı. Bu salgın, hayatın bir gerçeği olmuş evlatlarıma, cümlenin çocuklarına devasa kayıplar yaşatmıştı. En büyük korkum onlara da bu virüsün bulaşmasıydı. Benim kıyamadığım yavrularımın ciğerleri bu ağır yükü kaldıramazdı. Olmadık yeis ve korku zaten kapımı çalıyordu. Ya hastalanırsam? Ya evdeki her iki yetişkin de hastalanırsak? Ya çocuklarımın hastaneye kaldırılması gerekirse? Ya her iki yetişkinin de hastaneye yatırılması gerekirse? Tüm planlarım en kötü senaryo üzerine kuruluydu.

Burnuma hala kesif bir yanık kokusu geliyor. Toprak damlı evimin ceviz oyması aynalı dolapları yanıyor hala. Perşembe pazarından aldığım ve kullanmaya kıyamadığım çiçekli entarim yanıyor. Düşlerim yanıyor, umutlarım. Ellerimi pişire pişire yaptığım tandır ekmeklerimden tut ta, albümümün baş sayfasına koyduğum gelinlikli resmim hatta. Bilemezdim şehre indiğim o eylül sabahında başıma karlar yağacağını. Bilemezdim eşimin bir sinir krizi geçirip toprak damlı iki göz evimizi o buhran anında ateşe vereceğini. Toprak ta yanarmış meğer taş da yanarmış. Evimin saçaklarını kendisine yurt edinen kuş ta yanarmış. Acı haberle köyüme apar topar geri geldiğimde hiçbir şey kalmamıştı evimden, mazimden ve anılarımdan geriye. Kesif bir is kokusu, bir avuç kül. Yine de şükürüm daimdi. Dört yavrumun da saçlarının teline dokunmamıştı ateş. Bozkırın ortasında ortada kalakalmıştık. Arık gece beraberinde en kötü masal kahramanlarını getirecekti. Güneşin ceberut gözleri çocuklarımın yüzünü yakmak için açılacaktı. Yağmur bereket indirmek için değil çocuklarımı ıslatıp üşütmek için yağmaya meyilli olacaktı. Güz gelince kasım çiçeklerinin beyazı da isliydi artık. Havada uçuşmaya başlayan kar taneleri beyazla taçlandırmayacaktı bu toprakları.

Geçmiş olsun demeye geliyordu köyden ve şehirden tanıdıklarım. Çocuklarımı öpmesinler, çocuklarıma dokunmasınlar istiyordum. Oysa onların gözünde çocuklarıma şu an sarılınması, çocuklarımın kucaklanması, öpülmesi gerekiyordu. Kimde ne olduğunu bilemezdim ki. Çocuklarıma her ne kadar tembihlesem de, **“gelenlere karşı nezaketli olun ama mesafeli durun”** desem de, geçmiş olsuna gelenler acıma hissi ve vicdani bir yaklaşımla çocuklarımı düşünmeden kucaklıyorlardı. Sığındığım ahşap bir barakada ve böylesi mesafesiz bir ortamda biz bu süreci böyle atlatamazdık ki. Zaten küçük kızımın psikolojisi allak bullak olmuştu, yüzünde saçlarında, cildinde yaralar oluşmaya başlamıştı. Diğer kızım insanlardan çekinir hale gelmişti, ağzını bıçak açmıyordu. Oğlumun haşarılıklarını özlemiştim. Hepsinin sırtında sanki koca bir dağ vardı. Gözlerinde arıyordum çocukluklarını. Nasıl da özlemiştim, şu avluda koşmalarını, koşturmalarını ve

cıvıltılarını. Eşim ise hastanede hem yanık tedavisi hem de psikoloji tedavi için tutuluyordu. Çatım yoktu, gölgesine sığındığım hayat yoldaşım yoktu. Karanlıklarım, korkularım ve soğuk gecelerim vardı. Sabah bile yüzünü göstermek için binbir nazla geliyordu. Küçük bir barakaya biz sığamıyorduk ki umutlarımızı sığdıralım. Geceler artık soğuk yüzünü göstermeye başlamıştı. Evlatlarımın üzeri açılmasın diye uyumak istemiyor, üzerine Toros Dağları devrili olan göz kapaklarıma inat ediyordum. Erişebildiğim her sabah için şükrediyordum rabbime. Bu süreçte çocuklarım daha bir içine kapanmıştı, daha sık öfkelenir hale gelmişlerdi. Eskiden azıcık bir sus oğlum da kafam dinlensin dediğim oğlum şimdi konuşmaya ikna edemiyordum. Sanki ağızlarından dilleri, lisanları ve kelimeleri çalınmıştı çocuklarımın.

Kapımızın önünü bekleyen sarı kediyi özlemiştik. Köy bakkalının o çatık kaşlarını. Nedense beş yaşında bir çocuğun bir şeker aşkına bakkala koştuğu gibi ben de koşmak istiyorum aynı heyecanla. Dışarıdan hayata dair sesler duymak istiyordum yine. Eskiler alırım diye avazı çıktığı kadar bağırın eskicinin sesini, **“Hanımların dikkatine! Overlok makinesi ayağınıza geldi. Halı, kilim, paspas, yolluk kenarına, halıfleks kenarına overlok yapılır. Beş dakikada yapılır, hemen teslim edilir.”** diye aynı nakaratı tekrarlayan overlokçuları bekliyorduk. Onca sıkıntının arasında sokağa çıkma kısıtlaması da gündeme gelmişti. Hoş bizim evimiz yoktu ki, evde kalamıyorduk. Evde kal uyarısı bizim için geçerli değildi. Baraka’da kalıyorduk. Böyle bir minvalde geçiyordu karantina günlerimiz. Yaşarken farkına varamadığımız güzelliklerin şimdi farkına vararak, tüm yaşanmışlıklarımızı koynumuza sararak. Çocuklarımın gözlerinin içerisine bakıyordum isli bir gaz lambasının şavkında. Gözlerimin yaşını göstermemeye çalışarak

—**Gececek yine o sağlık ve huzur dolu sabahlara uyanacağız guzularım”** diyordum

—**Haydi, bir oyun oynayalım Bakın bir melek var bu barakanın içerisinde. Herkes bir şeyler ısmarlasın bu meleğe. Bu melek ne ısmarlarsanız getirecek size.**

Önce bir sessizlik oluyordu bu soğuk barakanın içerisinde. Büyük kızımın gelmişti ilk cümle ve ilk sipariş.

—**Ben doğacak güneşe, tebessümünü ısmarladım anne**

Ardından ortanca kızım gözlerine çıranın şavkı vurarak kısık bir sesle tamamlamıştı cümlesini

— **Huzur ve sağlık olsun dünya yüzünde. Ben huzurun ve sağlığın renklerini ısmarladım şafağa.**

Ardından küçük kızımın gözlerine bakıyorum, haydi sen de söyle siparişini meleğimize diyerek. Birkaç kez yutkunuyor sarı papatyam. Çatlayan dudakları kıpırdıyor

—**Babam gelsin anne.**

Sonra oğlumun gözlerine dikiyorum gözlerimi. Sıra sen de. Ve siparişini almadan gitmeyecek o melek kapımızdan oğlum

—Ellerim üşümesin anne, ellerim üşümesin.

Usulca üflüyorum gaz lambasının alevini. Sahi bir melek duyar mıydı bizi. Çocuklarımın kalp seslerini işitir miydi? Yağmur yağıyordu üzerimize. Oysa ne çok severdim yağmuru. Şimdi çocuklarımın tenine değerken yağmur damlaları, hiç mi merhametin yok ey yağmur diye haykırmak istiyordum. İlk defa yağmasın istiyordum, ilk defa yansın bu topraklar da çocuklarım üşümesin istiyordum. Gerekirse boy vermesin buğday başakları. Gerekirse çatır çatır çatlasın Konya ovası. Ama çocuklarım, can parelerim üşümesinler istiyordum. Köyden bir aileden gelen eski bir kuzine sobanın fersiz alevi, sobanın kendisini ısıtmaya yetmiyordu. Salgın nedeniyle okula da göndermediğim çocuklarım bir barakanın içerisinde ömürlerinin en çetin sınavını veriyorlardı. Ne bir internet erişimim vardı, ne de çocuklarımın interneti kullanabilecekleri teknolojik donanımları. Okullarından ve derslerinden geri kaldıklarını düşündükçe yüreğim parçalanıyordu. Gözlerindeki hüznü çok net okuyabiliyordum. Bütün satırlarına kadar noktasına virgülüne kadar hem de.

Burnuma hala kesif bir yanık kokusu geliyordu. Çocuklarımın tebessümleri yanmıştı. Anlattığım masallardaki Kafdağı yanıyor, devler ülkesinden dumanlar yükseliyordu. Çocuklarımın çocuklukları elimden kayıp gidiyordu. Ve bu ayaz, bu sessizlik bu kader bize çok ayıp ediyordu. Güldüremiyordum yüzlerini. Sadece duvarları ayakta kalan yanmış evimizin enkazına bakıyorlar, dalıp gidiyorlardı uzaklara. Hangi taşın altında hangi kayıplarını arıyordu çocuklarım. Belirgin bir kilo kayıpları vardı, yüzleri soluktu hep. Gözlerinde hüznün çökükleri vardı dördünün de. Korkuyordum ne yalan söyleyeyim. Şehirden veya köyden geçmiş olsun demeye gelenlerin, yardım amacıyla erzak getirenlerin beraberinde hastalık ta getireceğinden korkuyordum. Gelen her insana şüpheyle yaklaşıyor, onlara çocuklarıma virüs bulaştıracak, diye düşünerek tehdit algısıyla yaklaşıyordum. Ayazdan güneşten yağmurdan esirgediğim çocuklarıma bu salgın dokunmadan bu süreci atlatmanın derdindeydim. Kimliklerimiz bile yoktu bizim. O yüzden hastaneye bile götürmemiştim kuzularımı. Bir avuç kül götürsem kimlik niyetine kabul ederler miydi?

Yaklaşık iki aydır bir barakanın içerisindeydik. Umutsuzluğumuz diz boyu, çamur diz boyu. Karanlıklarımız diz boyuydu. Evimizin eri de gelmemişti hala hastaneden. Sahte bir tebessüm için bile zerre kadar neden arıyorduk neden. Her geçen gün daha da belirsizleşen durumumuz haliyle moralimizi bozuyordu. Her akşam isli çıramızı yaktığımızda barakamızın içerisinde olduğunu farz ettiğimiz o iyilik meleğine dileklerimizi isteklerimizi iletiyorduk çocuklarımla. Bu bizim için her akşam bir seremoni olmuştu. Çocuklarımın bir meleği vardı, ve çocuklarımı dinliyordu bize göre. Biz de o meleklerle konuşur olmuştuk. Çoğu geceler bizim başucumuzda beklediğine inandığımız o “meleğe iyi geceler melek” diyerek uyuyorduk. Biz o meleğe çok bel bağlamıştık. Hatta onunla gülmüş onunla ağlamıştık. Düş dünyamızın kahramanı olmuştu kendisi.

Neden sonra bir sırt ağrısı başlamıştı bedenimde. Yattığım yerdendir, barakanın rutubetindedir belki diyordum. Ayazdandır, üç dört gün evvel köy meydanında meyve satan satıcılardan ufak tefek bir şeyler almıştım, gelirken biraz ıslanmıştım ondandır diye önemsemiyordum. İlçe merkezinde sağlık ocağında yazdırdığım ilaçlardan da fayda görememişim. Bir yandan çocuklarımın bakımı, kıst imkânlarla karınlarını doyurma çabalarım, ayazdan ateşten esirgeme gayretlerim, bir yandan ayakta duramayışım. Evde ağırlarıma dayanamıyordum. Ha bire terliyordum. Sürekli üzerimi değiştirmek zorunda kalıyordum. Gerisi çorap söküşü gibi gelmişti. Şehir hastanesinde testimin pozitif çıkmıştı. Kendim için değil çocuklarım için korkuyordum. Nerden nasıl kapmıştım ben de anlamamıştım. Bu defa bu defa çocuklarımın da hastalığı kapmış olabileceği korkusu sarmıştı yüreğimi. Yüreğim yanıyordu bu kez. Aynı evim gibi. Aynı duvarda çakılı halımdaki yanan ceylanlar gibi. Öyle bir ateşti ki bu ateş. Burnuma kesif bir is kokusu geliyordu yine. Nefes alamıyor, boğulur gibi oluyordum. Ne nefes alabiliyordum, ne de verebiliyordum. O kadar kötüydim ki öleceğimi düşünüyordum. Çocuklarım neredeydi, test sonuçlarının negatif olduğu söylene de bu ayazda bu soğukta ve o barakada o karantinada ne durumdalardı. Cılız nefesim hırıltıya dönüşmüştü sabaha karşı. Göğsüm gönülsüzce inip kalkıyordu. İnliyordum. Melekleri görüyordum yattığım odanın camından bana bakan. Ben inledikçe yaşlı gözlerle dinliyorlardı. Dudaklarım belli belirsiz hareket ediyordu. Lisanım neredeydi benim. Dilim nerede. Kelimelerim bir saatin zembereği gibi dağılmıştı. Gözlerim bizim barakamızı o isli çıranın şavkında bekleyen meleği arıyordu. Onlarca meleğin içerisinde yüzünü gözünü kendi hayal kalemimizle çizdiğimiz o meleği seçemiyordum diğer meleklerden içerisinde. Çocuklarımın düşleri geliyordu aklıma. Bu melekten neler istemişlerdi oysa.

—Bu kadar zor muydu ey melek?

—Çocuklarıma verdiğin sözü neden yerine getirmedi?

Çocuklarım geliyordu gözlerimin önüne. Bir de o sözünde durmayan meleğimiz. Bir dalıyor, bir uyanıyordum. Üşümüyordum artık. Bedenimi çepeçevre kuşatan bir sıcaklığın etkisindeydim. Çocuklarımın kokusunu duyuyordum. Sanki her biri Hüsnü Yusuf Çiçekleri toplayıp getirmişti bana. Kadife kadife renkleri vardı evet görüyordum. Sonra bir öksürük krizi ile kayboluyordu çocuklarım gözümün önünden. Yine o melekleri görüyordum. Yüzlerce melek öylesine bakıyordu gözlerimin içerisine. Gözlerimle soruyordum o göremediğim meleği diğer meleklerle. Nasıl bir cevap verecekti acaba, heybesinde yarım kalan düşlerin ve dileklerin akibetini sorduğumda. Burnuma kesif bir yanık kokusu geliyordu yine. Düşler yanıyordu, umutlar yanıyor, beklentiler yanıyordu. Çocuklarımla o meleğe yazdığımız mektuplar yanıyordu. Yarı hırıltıyla kıpırdadı dudaklarım. Göğsümün üzerinde çöreklenen sıradağlara inat bir cümle düştü dudaklarımdan. “Küsüm, ben o meleğe küsüm.”